

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și trei

Temelia veșnică: Hristos în istoria profetică și în credința credinciosului

Jeff Pippenger

2024-04-13

„Adevărul pe care Petru îl mărturisise este temelia credinței credinciosului. El este ceea ce Însuși Hristos a declarat a fi viața veșnică.” Acel „adevăr” a identificat două aspecte ale lui Hristos. Primul era acela că Hristos este un element al istoriei profetice. Reperele care reprezintă evenimentele istoriei profetice Îl reprezintă pe Hristos. Asocierea Sa cu evenimentele atestă caracterul sacru al reperelor profetice și oferă temeiul pentru faptul că Sora White a spus atât de des că trebuie să păzim reperele, căci acele repere Îl reprezintă pe Isus Hristos. Reperul care a reprezentat tema testării în vremea lui Hristos a fost botezul Său și acesta s-a aliniat cu alte evenimente din liniile sacre ale reformei, marcate prin coborârea unui simbol divin.

În linia de reformă a lui Moise, divinitatea S-a pogorât și a locuit într-un rug aprins, simbol al unirii Creatorului cu creația. În linia de reformă de la sfârșitul celor șaptezeci de ani, Mihail a coborât pentru a-l împuternici pe Cir să dea curs primului decret, iar în același timp Daniel a fost transformat după chipul lui Hristos. În linia de reformă a lui Hristos, Duhul Sfânt S-a pogorât în chip de porumbel ca să-L ungă pe Fiul lui Dumnezeu, simbolul divinității unite cu umanitatea. În istoria milerită, îngerul care a coborât la 11 august 1840 a fost „nimeni altul decât Isus Hristos”, care a coborât cu o cârtică ce trebuia mâncată, iar El era acea cârtică. Acolo El a demonstrat că unirea divinității cu umanitatea se înfăptuiește prin a mânca și a bea trupul și sângele Pâinii Cerului.

Istoria sacră este sacră pentru că este întrupată prin prezența lui Hristos. Profețiile Cuvântului lui Dumnezeu care identifică evenimente viitoare sunt Isus Hristos, căci El este «Cuvântul». Când acele profeții se împlinesc în istorie, evenimentele reprezintă împlinirea cuvântului Său, iar cuvântul Său este adevăr. Cuvântul Său este cel care enunță profeția, iar cuvântul Său este cel care se împlinește când survine evenimentul, așadar la început și la sfârșit este Isus Hristos, căci El este Alfa și Omega. Prin urmare, când Petru a proclamat că Isus era Hristosul și Fiul Dumnezeului celui viu, el identifica un jalon care era Isus Hristos și un jalon care își atinge împlinirea desăvârșită în zilele de pe urmă. 11 septembrie 2001 a fost împlinirea desăvârșită a lui Hristos.

A respinge împlinirea profetică a zilei de 11 septembrie 2001 înseamnă a-L respinge pe Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu. Acel adevăr, exprimat de Petru, a fost "temelia credinței credinciosului", iar la 11 septembrie 2001 Hristos Și-a călăuzit poporul din zilele de pe urmă înapoi la "cărările cele vechi" ale lui Ieremia, care reprezintă "temeliile" mișcării soliei primului și a celui de-al treilea înger. Petru i-a reprezentat pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt pecetluiți în perioada în care cei patru îngeri țin în frâu cele patru vânturi. Timpul pecetluirii este o perioadă profetică specifică, care începe la 11 septembrie 2001 și se încheie odată cu apropiata lege duminicală. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

La începutul timpului de pecetluire, îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât, așa cum coborâse Duhul Sfânt la botez, iar acel înger era „nimeni altul decât Isus Hristos”, căci îngerul care a coborât să lumineze pământul cu slava Sa în istoria millerită a fost „nimeni altul decât Isus Hristos”. La apropiata lege duminicală, „nimeni altul decât Isus Hristos” coboară din nou și prezintă a doua dintre cele două solii din Apocalipsa optsprezece, pe când Își cheamă cealaltă Sa turmă afară din Babilon. La mijlocul timpului de pecetluire, un înger a coborât, precum a coborât al doilea înger la 19 aprilie 1844, la prima dezamăgire a mișcării millerite.

Între venirea celui de-al doilea înger și venirea, la 22 octombrie 1844, a celui de-al treilea înger, au fost trimiși mulți îngeri pentru a-i spori puterea celui de-al doilea înger, odată cu sosirea soliei Strigătului de la miezul nopții. Referindu-se la perioada în care acești îngeri au sosit în istoria millerită, sora White ne informează că aceia care au respins aceste solii L-au răstignit pe Hristos la fel de sigur cum L-au răstignit iudeii.

"Am văzut că, așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot astfel bisericile nominale răstigniseră aceste solii și, prin urmare, nu au cunoștință de calea în Sfânta Sfintelor și nu pot beneficia de mijlocirea lui Isus acolo." Scrieri timpurii, 261.

Soliile reprezentate de îngeri, atunci când sunt respinse, reprezintă răstignirea lui Hristos, căci El întruchipează soliile și împlinirea lor istorică. La 18 iulie 2020, "o Persoană nu mai puțin decât Isus Hristos" S-a pogorât, marcând prima dezamăgire și începutul timpului de zăbovire. Oasele moarte și uscate ale poporului Său din zilele de pe urmă, ucis pe străzi, urmau să fie trezite prin auzirea singurului glas care poate readuce oamenii la viață.

Adevărat, adevărat, vă spun: vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce vor auzi vor trăi. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa I-a dat și Fiului să aibă viața în Sine; și I-a dat și autoritatea să săvârșească judecata, pentru că El este Fiul Omului. Nu vă mirați de aceasta; căci vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară: cei ce au făcut binele, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut răul, spre învierea osândirii. Ioan 5:25-29.

În iulie 2023, Glasul Său a chemat la viață oasele moarte și uscate, iar Alfa și Omega a repetat atunci începutul timpului pecetluirii, căci iulie 2023 marchează perioada de încheiere a timpului pecetluirii. Poporul Său a fost apoi din nou chemat înapoi la vechile cărări ale lui Ieremia, la temeliile istoriei millerite. Mesajele fundamentale ale începutului și ale sfârșitului millerităilor au fost primul și ultimul dintre mesajele istoriei millerite, și anume „de șapte ori” din Leviticul, capitolul douăzeci și șase.

În iulie 2023, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă i s-a poruncit din nou să ia cărțulia și s-o mănânce. Pe măsură ce mănâncă cărțulia, sunt apoi puși la încercare, pentru a se vedea dacă vor recunoaște mesajul celui de-al treilea Vai din Apocalipsa, capitolul 9 (veștile de la răsărit) și mesajul din Daniel, capitolul 11 (veștile de la miazănoapte). Procesul de testare îi conduce la versetele 13–15 din Daniel, capitolul 11, care este Bătălia de la Panium, care este Cezareea lui Filip și care este mesajul Strigării de la miezul nopții, unde se manifestă cele două clase care I-au auzit glasul: «cei ce au făcut bine, spre învierea vieții; iar cei ce au făcut rău, spre învierea osândirii».

Există trei voci în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii și toate sunt vocea Celui care este «nu mai puțin decât Persoana lui Isus Hristos». Prima voce din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a răsunat când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate printr-o atingere din partea lui Dumnezeu. A doua voce este vocea lui Mihail, arhanghelul, care îi cheamă pe morți afară din mormintele lor. A treia voce este a doua voce din Apocalipsa, capitolul optsprezece, care Își cheamă cealaltă turmă afară din Babilon în ceasul «cutremurului celui mare» din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Împlinirea desăvârșită a mărturisirii lui Petru la Cezareea lui Filip are loc atunci când Hristos Își conduce poporul Său din zilele de pe urmă către «acea parte a profeției lui Daniel referitoare la zilele de pe urmă».

Panium din versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel capitolul unsprezece este "partea" profeției lui Daniel care a fost pecetluită și care identifică mesajul Strigării de la miezul nopții. Panium este adunarea de tabără de la Exeter din august 1844; este o istorie care se împlinește în al doilea mandat al lui Donald Trump; și este mesajul profetic care întipărește pecetea lui Dumnezeu pe frunțile celor o sută patruzeci și patru de mii. Versetele pe care le studiem acum constituie pământ foarte sfânt.

Adevărul pe care Petru îl mărturisise este temelia credinței credinciosului. Acesta este ceea ce Însuși Hristos a declarat a fi viața veșnică. Însă deținerea acestei cunoașteri nu constituia un temei pentru autoslăvire. Nu prin vreo înțelepciune sau bunătate a sa i se descoperise lui Petru. Niciodată omenirea, prin sine însăși, nu poate ajunge la cunoașterea divinului. 'Este mai înaltă decât cerul; ce poți face? Mai adâncă decât iadul; ce poți cunoaște?' Iov 11:8. Numai Duhul înfierii ne poate descoperi adâncimile lui Dumnezeu, pe care 'ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit'. 'Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și adâncimile lui Dumnezeu.' 1 Corinteni 2:9, 10. 'Taina Domnului este cu cei ce se tem de El;' iar faptul că Petru a discernut slava lui Hristos era o dovadă că fusese 'învățat de Dumnezeu'. Psalmul 25:14; Ioan 6:45. Ah, într-adevăr, 'ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta.'

Isus a continuat: „Îți spun și ție: Tu ești Petru, și pe această stâncă voi zidi Biserica Mea; iar porțile iadului nu o vor birui.” Numele „Petru” înseamnă o piatră — o piatră care se rostogolește. Petru nu era stânca pe care a fost întemeiată Biserica. Porțile iadului au biruit asupra lui când s-a lepădat de Domnul său, cu blesteme și jurăminte. Biserica a fost zidită pe Unul împotriva căruia porțile iadului nu au putut birui.

Mesajul pe care Hristos îl prezenta ucenicilor săi la Cezareea lui Filip a fost și este mesajul strigătului de la miezul nopții, iar el este așezat în contextul unui război spiritual dintre zeul grec Pan, al cărui templu era numit „porțile iadului”, și cele două coarne apostate ale fiarei din pământ. Macabeii erau poporul apostat al lui Dumnezeu, care pretindeau că sunt apărătorii bisericii lui Dumnezeu, întrucât duceau război împotriva religiei grecilor. Se identificau drept conducători atât religioși, cât și politici. Ei reprezintă protestantismul apostat al acelor biserici căzute care, împreună cu guvernul Statelor Unite, formează acum chipul fiarei și poartă război împotriva religiei globaliste a wokismului și a Mamei Pământ. Coarnele apostate biruiesc în lupta lor cu elementele religioase și politice ale globalismului, iar în același timp cornul protestant adevărat

este purificat prin înlăturarea ultimelor rămășițe ale fecioarelor neînțelepte, în vederea înălțării lui ca un stindard la „marele cutremur” al legii duminicale care urmează să vină în curând.

Porțiunea profeției din cartea lui Daniel, privitoare la zilele de pe urmă, care este totodată Apocalipsa lui Isus Hristos și mesajul Strigătului de la miezul nopții, este desigilată de Leul din seminția lui Iuda la Cezareea lui Filip, care este Panium. Ea este desigilată în mijlocul războiului dintre fiarele atee din adâncul fără fund și cornul Republicanismului, care a început să stârnească acea fiară în 2015, și împotriva adevăratului corn al Protestantismului, care acum este înviat ca o oaste puternică.

Adevărul pe care l-a mărturisit Petru, și anume că Hristos este Fiul Dumnezeului celui viu, reprezintă borna de la 11 septembrie 2001. Adevărul despre ceea ce este reprezentat de faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu este un adevăr de încercare, la fel de sigur cum a fost în zilele lui Petru chestiunea dacă Isus era sau nu Mesia. Proclamarea faptului că Isus este Fiul lui Dumnezeu reprezintă tot ceea ce fusese descoperit despre Cine este Fiul. Ea reprezintă nu doar că El era Fiul lui Dumnezeu, ci și că era Fiul Omului. Este adevărul întrupării divinității în umanitate, lucrarea însăși care se împlinește în timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Adevărul „întrupării” este adevărul de la sfârșit, care a fost tipificat de adevărul „Sabatului” de la început.

22 octombrie 1844 a marcat sosirea celui de-al treilea înger. Când un înger sosește, un adevăr special, adaptat perioadei în care acel adevăr este desigilat, este deschis de Leul din seminția lui Iuda, iar acel adevăr pune la probă generația în care este descoperit. La 22 octombrie 1844 au fost descoperite adevărurile asociate lucrării lui Hristos, care a venit deodată la templul pe care îl zidise în cei patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844. Lucrarea de judecată a lui Hristos, legea lui Dumnezeu, rolul Său de Mare Preot, problema semnului fiarei și pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii au fost toate scoase la lumină. Sorei White i s-a arătat că, dintre aceste adevăruri, exista unul pe care Alfa și Omega l-a evidențiat într-o lumină deosebită.

M-a uimit să văd porunca a patra chiar în centrul celor zece precepte, înconjurată de o aureolă blândă de lumină. Îngerul a zis: „Ea este singura dintre cele zece care Îl definește pe Dumnezeu cel viu, care a creat cerurile și pământul și toate cele ce sunt în ele. Când s-au așezat temeliiile pământului, atunci s-a așezat și temelia Sabatului.” Mărturii, volumul 1, 75.

Timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii sosise, dar avea să fie amânat din cauza răzvrătirii din 1863. La 11 septembrie 2001 a început procesul pecetlirii, când Hristos, reprezentat ca îngerul cel puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât cu o carte ascunsă în mâna Sa, pe care poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului trebuia să o mănânce. Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, așadar, în zilele de pe urmă a fost pus într-o lumină deosebită un alt adevăr, în legătură directă cu adevărul Sabatului, care a fost scos în evidență întâia oară când Hristos a încercat să-i pecetluiască pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

A sosit timpul ca Daniel să stea în sorțul lui. A sosit timpul ca lumina care i-a fost dată să ajungă în lume ca niciodată mai înainte. Dacă aceia pentru care Domnul a făcut atât de mult vor umbla în lumină, cunoașterea lor cu privire la Hristos și la profețiile privitoare la El va fi mult sporită pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ.

„Cei care au părtășie cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănirii. Nu Îl necinstesc pe Răscumpărătorul lor stricându-și calea înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește asupra lor. Au o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu, căci sunt una cu Hristos. Pentru ei, cuvântul lui Dumnezeu are o frumusețe și o dulceață neîntrecute. Îi recunosc importanța. Adevărul li se descoperă. Învățătura întrupării este învăluită într-o strălucire blândă. Văd că Scriptura este cheia care descuie toate tainele și rezolvă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, dar cei care nu au ezitat să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumină în lumina lui Dumnezeu.” Manuscript Releases, numărul 21, 406, 407.

Doctrina întrupării este adevărul potrivit căruia dumnezeirea unită cu umanitatea nu păcătuiește, iar semnul celor care au dobândit acea experiență în zilele de pe urmă este Sabatul.

De asemenea, le-am dat Sabatele Mele, spre a fi un semn între Mine și ei, ca ei să cunoască că Eu sunt Domnul care-i sfințesc. Ezechiel 20:12.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți pentru veșnicie, iar procesul pecetluirii identifică o scurtă perioadă de timp la sfârșitul procesului de pecetluire, chiar înainte de legea duminicală, când pecetea este aplicată. În acea scurtă perioadă de timp, divinitatea se unește cu umanitatea, în mod permanent.

Ce faceți, fraților, în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în ei înșiși, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea adevărului — aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi emis și pecetea va fi pusă, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie.

Acum este vremea pregătirii. Pecetea lui Dumnezeu nu va fi niciodată pusă pe fruntea unui bărbat sau a unei femei necurate. Nu va fi niciodată pusă pe fruntea unui bărbat sau a unei femei ambițioase, iubitoare de lume. Nu va fi niciodată pusă pe fruntea unor bărbați sau a unor femei cu limbi mincinoase sau cu inimi înșelătoare. Toți cei care primesc pecetea trebuie să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu — candidați pentru cer. Înaintați, fraților și surorilor mele. Nu pot, în acest moment, decât să scriu pe scurt asupra acestor puncte, atrăgându-vă doar atenția asupra necesității pregătirii. Cercetați voi înșivă Scripturile, ca să înțelegeți înfricoșătoarea solemnitate a ceasului de față. Mărturii, volumul 5, 216.

Pasajul anterior ar putea sugera că pecetea este aplicată la legea duminicală, dar nu acesta este cazul. Sora White afirmă clar că legea duminicală este o mare criză și învață, de asemenea, în mod clar că caracterul se dă pe față într-o criză, dar nu se formează niciodată într-o criză. Pecetea este aplicată la legea duminicală în sensul că atunci devine vizibilă, căci cei care atunci au pecetea sunt înălțați ca un stindard. Pecetea este aplicată într-o perioadă scurtă de timp, chiar înainte de închiderea timpului de probă, iar pentru păzitorii Sabatului timpul de probă se închide la legea duminicală. Pecetluirea a început la 11 septembrie 2001, iar atunci nimeni nu a primit pecetea lui Dumnezeu, fiindcă, așa cum este ilustrat în perioada care a urmat după 22 octombrie 1844, mai întâi trebuia să aibă loc un proces de încercare.

În fiecare mișcare de reformă, când simbolul divin coboară pentru a da putere mesajului care fusese desigilat la timpul sfârșitului, începe un proces de încercare. Când Mihail a coborât pentru a-l împuternici pe Cyrus să emită primul decret, iudeii au fost atunci puși la încercare dacă aveau să părăsească căminul în care locuiseră în ultimii șaptezeci de ani și să se întoarcă într-o cetate ruinată ca s-o reconstruiască. Când Duhul Sfânt a coborât la botezul lui Hristos, iudeii au fost puși la încercare în privința Mesiei. Când îngerul puternic din Apocalipsa zece a coborât la 11 august 1840, acea generație a fost pusă la încercare dacă avea să mănânce cărticica și tot ceea ce cărticica reprezenta.

Un proces de testare a început la 11 august 1840, care a produs două clase de închinători, iar clasa care L-a urmat pe Miel în Sfânta Sfintelor era candidată să fie numărată printre cei o sută patruzeci și patru de mii. Testul final pentru acea generație, care a eșuat în procesul de testare, a început odată cu sosirea unei lumini sporite asupra „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Din 1856 până în 1863, solia laodiceană a marcat o perioadă finală de timp în perioada care a început odată cu sosirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844. Acea perioadă de timp este reprezentată de versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel, capitolul unsprezece.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Același era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și fără El nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut. În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; iar întunericul n-a cuprins-o.” „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit între noi (și noi am contemplat slava Lui, slavă ca a Celui Unul-Născut din Tatăl), plin de har și de adevăr” (Ioan 1:1-5, 14).

Acest capitol conturează caracterul și importanța lucrării lui Hristos. Ca unul care își înțelege subiectul, Ioan Îi atribuie lui Hristos toată puterea și vorbește despre măreția și maiestatea Lui. El răspândește raze divine de adevăr prețios, asemenea luminii soarelui. El Îl prezintă pe Hristos drept singurul Mijlocitor între Dumnezeu și omenire.

Doctrina întrupării lui Hristos în trup omenească este o taină, «chiar taina care a fost ascunsă din veacuri și din generații» (Coloseni 1:26). Este marea și adâncă taină a evlaviei. «Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi» (Ioan 1:14). Hristos a luat asupra Sa firea omenească, o fire inferioară firii Sale cerești. Nimic nu arată atât de limpede minunata pogorâre a lui Dumnezeu ca aceasta. El «a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe Fiul Său cel unul-născut» (Ioan 3:16). Ioan prezintă acest subiect minunat cu o asemenea simplitate, încât toți să poată înțelege ideile expuse și să fie luminați.

Hristos nu a luat natura omenească doar în chip aparent; El a luat-o cu adevărat. El a avut în realitate natura omenească. 'După cum copiii sunt părtași la carne și sânge, tot astfel și El Însuși a luat parte la aceleași' (Evrei 2:14). El a fost fiul Mariei; El a fost din sămânța lui David după descendența omenească. El este mărturisit a fi om, chiar Omul Hristos Isus. 'Omul acesta', scrie Pavel, 'a fost socotit vrednic de mai multă slavă decât Moise, întrucât cel ce a zidit casa are mai multă cinste decât casa' (Evrei 3:3).

Însă, deși Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre umanitatea lui Hristos când a fost pe acest pământ, el afirmă totodată în mod categoric preexistența Sa. Cuvântul a existat ca ființă divină, chiar ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, în unire și unitate cu Tatăl Său. Din veșnicie El a fost Mijlocitorul legământului, Cel în care toate popoarele pământului, atât iudei, cât și neamuri, dacă Îl primeau, aveau să fie binecuvântate. „Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). Înainte ca oamenii sau îngerii să fie creați, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu.

Lumea a fost făcută de El, ‘și fără el nu s-a făcut nimic din ce s-a făcut’ (Ioan 1:3). Dacă Hristos a făcut toate lucrurile, El a existat înainte de toate lucrurile. Cuvintele rostite cu privire la aceasta sunt atât de hotărâtoare încât nimeni nu trebuie să rămână în îndoială. Hristos a fost Dumnezeu în esență și în cel mai înalt sens. El a fost cu Dumnezeu din veșnicie, Dumnezeu peste toate, binecuvântat în veci.

Domnul Isus Hristos, Fiul divin al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie, o persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El a fost slava covârșitoare a cerului. El a fost conducătorul inteligențelor cerești, iar omagiul plin de adorare al îngerilor era primit de El ca dreptul Său. Aceasta nu era o uzurpare a lui Dumnezeu. „Domnul m-a avut la începutul căii Sale”, declară El, „mai înainte de lucrările Sale de odinioară. Am fost așezat din veșnicie, de la început, mai înainte de a fi fost pământul. Când nu erau adâncimi, am fost născut; când nu erau izvoare bogate în apă. Mai înainte ca munții să fie întemeiați, înaintea dealurilor am fost născut; pe când încă nu făcuse pământul, nici câmpiile, nici cea mai înaltă parte a pulberii lumii. Când a pregătit cerurile, eu eram acolo; când a tras un cerc pe fața adâncului” (Proverbe 8:22-27).

Există lumină și slavă în adevărul că Hristos a fost una cu Tatăl înainte de întemeierea lumii. Aceasta este lumina care strălucește într-un loc întunecos, făcându-l strălucitor de slavă divină, originară. Acest adevăr, în sine infinit de tainic, lămurește alte adevăruri tainice și altminteri inexplicabile, în timp ce rămâne înveșmântat în lumină, de neapropiat și de necuprins. Mesaje alese, cartea 1, 246-248.